

Forhistorien, naar man er blevet indviet i hele den Situation, der da forelaa, er det som en Nøgle til at forstaa, hvad der ellers vilde være uforstaaeligt, og derfor beklager jeg — det vil jeg ogsaa sige her i en Parentes — i høj Grad, at den højtærede Justitsminister, den Gang det gennem en Bladfejde blev ønsket, at selve 11. Juli-Interviewet og de Omstændigheder, der knyttede sig dertil, maatte blive gjort til Genstand for en særlig Undersøgelse af Bankkommissionen, nægtede det i et offentligt Interview, blandt andet med den Begrundelse, at hvad der var fremkommet i Cold-Affæren, ikke var opmuntrende. Deri havde han maaske Ret, set fra et vist Synspunkt; men jeg beklager dette, for fik vi nøje undersøgt og konstateret gennem Bankkommissionen, hvorledes det forholdt sig med dette 11. Juli-Interview, dets Forhistorie og dets Følger, saa vilde vi her i et konkret Tilfælde faa ligesom en Røntgenfotografering af Aktieselskabsspekulationen og de økonomiske Følger, der førte til Sammenbrudet. Men jeg skal altsaa komme nærmere ind derpaa, idet jeg først maa konstatere og dokumentere, hvorledes Venstrepresen tog denne Sag. Min ærede Meningsfælle Hr. L. Rasmussen har allerede til Dels været inde derpaa; men jeg vil altsaa gøre det noget udførligere og dokumentere det.

Den ærede Forsvarsminister var for ganske nylig i Svendborg og holdt der en Tale, som han sluttede med en Advarsel og en Fordømmelse af Bagvaskelseskampagnen og gik saa vidt, at han fordrede Injurielovgivningen skærpet, det samme, som det ærede Medlem Hr. Pürschel har gjort i et Møde, som Studenterforeningens Konservative holdt den 8. December. Bagvaskelseskampagnen i denne Sag begyndte, da Bankkrakket var for her i Tinget og blev gjort til Genstand for offentlig Debat i Dagene omkring 19. og 20. September. Da begyndte Bagvaskelsesfelttoget, som nuden højtærede Forsvarsminister klager over; men det begyndte med, at man fra Venstre selv, fra Regeringsbanken og fra Venstres Organisationers Side, bagvaskede Oppositionen i dette Land som den ene skyldige og medansvarlige i Landmandsbankkrakket. Det begyndte med, at „Københavns Venstreforening“ enstemmigt vedtog en Resolution den 20. September, hvori det hedder: „Vi er af den Formening, at en saadan Undersøgelse“ — nemlig af Landmandsbankens Forhold — „vil vise, at den radikal-socialistiske Regerings nære Forhold til Landmandsban-

ken og de Mænd, der stod i Spidsen for denne, er den oprindelige Aarsag til den nuværende Misere“. Der har vi Bagvaskelsen. Er det den Slags Ting, som den højtærede Forsvarsminister vil have sat en Stopper for gennem en Skærpelse af Injurielovgivningen? Jeg spørger ham derom. Saaledes begyndte det. Ja, det begyndte saa ondartet, at denne Resolution af „Københavns Venstreforening“ var lige ved at ødelægge Forhandlingerne her paa Rigsdagen, og selve Statsministeren maatte derfor i Forbindelse med Forsvarsministeren skride ind og udstede en offentlig Erklæring, der lyder saaledes: „Paa dertil givne Foranledning ønsker vi i Overensstemmelse med vore Udtalelser i Folketinget at udtale, at vi meget maa advare imod, at man fra nogen Side lægger Ansvar for den store Landsulykke, som er hændt, paa dette eller hint politiske Parti.“ Underskrevet N. Neergaard og S. Brorsen.

Hvis den højtærede Forsvarsminister og hans Meningsfæller havde holdt sig dette efterretteligt, er det et Spørgsmaal, om vi her i Dag havde behøvet at staa og debattere den hele Sag saa grundigt, som det nu er nødvendigt. Men det gjorde de ikke; de fortsatte i det Spor, som var indslaaet med Venstres Resolution. Selve den højtærede Forsvarsminister gjorde det, han gjorde det, om ikke just i den grove og plumpe Form. Det var nemlig ham, der indledede denne Forherligelse af Direktør Cold, endnu inden han var udnævnt til Udenrigsminister, og under denne Forherligelse af Direktør Cold stillede ham i Modspætning til Etatsraad Glückstadt og Kredsen om Glückstadt. Det gjorde den højtærede Forsvarsminister, der den Gang endnu ikke var Minister, men var Venstres Formand og Ordfører, da han her i Folketinget den 19. September under Bankkrakforhandlingerne udtalte følgende: „Nu, hvor de Mennesker, der var med her, og særlig Førstedirektøren“ — det er Etatsraad Glückstadt — „falder saa haardt, synes jeg, at der heri ligger en Opvejsning for dem, der maatte falde ved de Finansplaner, som Direktør Glückstadt som Førstedirektør gennemførte indenfor Landmandsbanken. Jeg ved i alt Fald, at paa mig og vistnok paa mange andre gjorde det et dybt Indtryk, at Lederne indenfor en stor Virksomhed, som vi har her i vort Samfund“ — Det forenede Dampskibsselskab — „satte deres Stillinger ind, fordi de ikke vilde være med i en saadan harsarderet Finanspolitik som den, Direktør